Горан Косановић

УНУТАР ВЕЧНЕ САДАШЊОСТИ

Уредник

Зоран Колунција

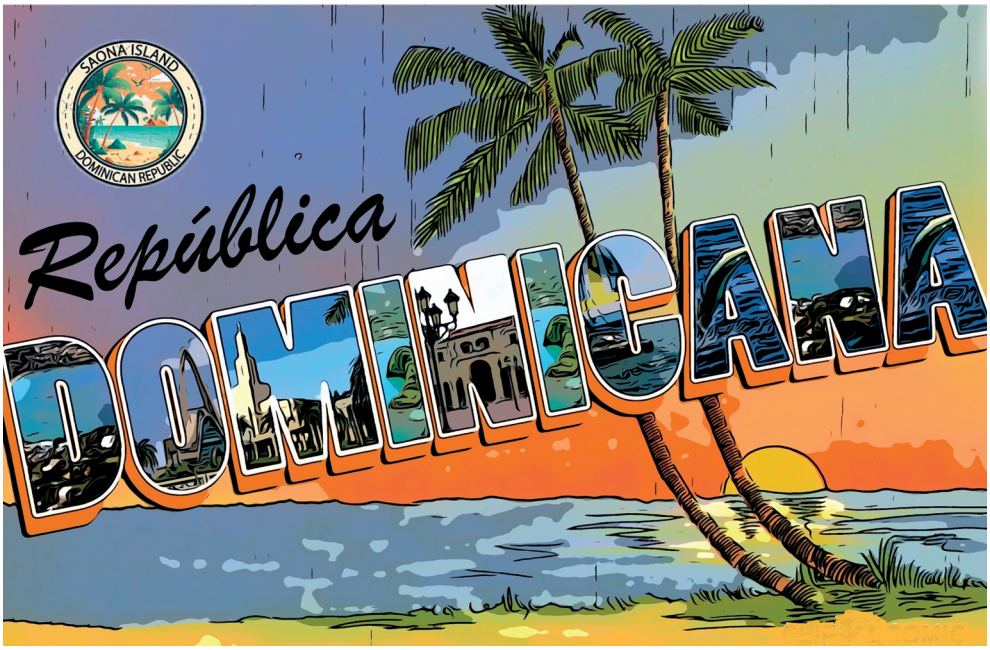
Горан Косановић

УНУТАР ВЕЧНЕ САДАШЊОСТИ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Унутар вечне садашњости

Презнојавао сам се у хотелској соби у врелој Хавани. Вентилатор изнад мене је правио иритантну буку. И баш у том тренутку у свест ми се вратио доживљај из Њујорка. Једне пијане ноћи у Њујорку, са домаћинима, Фани и Маретом обишли смо много клубова да би завршили у Ист Вилиџу. Маре је пријатељ из Земуна. Фани је његова девојка из Њујорка, песникиња. Као кроз маглу се сећам да је Фани одушевљено причала о Доминиканској Републици. И баш то ми је требало. У Хавани сам провео пет незаборавних дана али данас сам већ почео да се врпољим јер је време да кренем даље, а нисам имао идеју где. Сада знам. Правац Доминикана. Thank you, Fani.

Доминикана

Плаже у Доминиканској Републици су предивне. Лутајући острвом Саона последњег дана боравка сам налетео на празну пешчану плажу, окружену палмама. Песак је био бео, а море тиркизно плаво и чисто. Реших

да се ту улогорим и окупам. Након неких сат времена буђкања, рођења и уживања уморан допливах до обале где сам извађен на леђа гледао у облаке који су пливали по небу. Осетивши жеђ реших да се прошетам до кафића који је био негде иза дрвећа, а из кога се чула карипска музика. Са сунцем у очима сам кренуо, и након пар пређених метара сам угледао некога мушкарца како медитира у хладу палми. Он је управо завршио.

Погледи су нам се срели, он климну главом, климнух и ја и кренух да га поздравим. Он устаде и пружи ми руку.

Џими: Џими.

Витак је, готово ситан. Ја му пружих руку,

Горан.

Боже Хенца. Вау, какав шок, изненађење, човек исти Џими Хендрикс.

Џими: Седи, *понуди ме да седнем, што ја збуњено прихватих.* Ја сам Џими, учитељ сам јоге, имам 27 година и драго ми је да смо се упознали.

Ја сам Горан, имам 64 године. Уметник, путујем светом, и мени је драго.

Џими: Хм, где живиш у којем граду?

Ја сам из Београда, Србија.

Џими: Коју врсту музике волиш да слушаш?

Волим музику. Рокенрол, џез, класику, филмску музику.

Џими: Извини да ли мрмљам? Реци ми када мрмљам. Проклетство, увек мрмљам.

Управо сам био кренуо да купим себи воду да се освежим. Да ли ти желиш нешто?

Џими: Милкшејк и сладолед. Да ли ти требају паре?

Све је у реду. Ја частим.

Полазећи ка бару, упитах себе да ли сањам? Да ли је ово Џими Хендрикс? Џими је умро 1970. године у Лондону, како је могуће да је 2026. године жив у Доминикани? Право име му је било Џејмс да би га променио по доласку у Лондон. Џими је боље звучало. Хм? Прошавши кроз палме, стигох до бара у коме је била поприлична гужва. Пошто сам наручио, погледах око себе и видех веселу омладину како уз пуно смеха и

буке ужива. Све ми је изгледало као 2026. На гладњу донесох освежење и вратих се до Џимија.

Џими: Хвала ти. Баш волим милкшејк и сладолед.

Од када се бавиш јогом?

Џими: У претходном животу је било много буке. Решио сам да се искулирам. Јогом се бавим неколико деценија, и ту сам се пронашао. Нисам више хтео да будем кловн.

Зар је било толико грозно?

Џими: Ја сам као стара бака која само кука, *осмехује се.* Имао сам књигу „Еп о човеку". Копајући по сликама људи и предела Јужне Америке пожелео сам да дођем овде да живим.

И даље не верујући шта ми се дешава, одлучих се да питам Џимија о његовом претходном животу, морам да га питам.

Извини, изгледаш као Џими Хендрикс. Џими је званично умро 1970. године у Лондону. Како си ти сада овде?

Џими: И ја сам мислио као и остатак планете да када умреш одеш у рај или пакао. *Смех.* У ствари добијеш нову улогу и наставиш да живиш. Тако сам ја данас инструктор јоге и живим у Доминикани.

А шта је са претходним животом?

Џими: Ја сам добио на поклон сећање. И оно живи ту поред мене. Имам могућност да се сетим многих догађаја из прошлога живота. Не покушавам да прикријем прошлост, не стидим се тога.

Ја сам као „нормалан" човек, али овде на овом врелом песку у најмању руку све је било необично. На крају шта значи „нормално". Џими Хендрикс и ја седимо испод палме, он лиже сладолед, осмехује се, намигује као велики клинац који ужива. Одједном ме преплави осећај љубави, хтедох да га загрлим, па Боже он је неко чију музику обожавам. Сате и сате сам провео слушајући га, цртајући га, пишући о њему. Рекох себи да искулирам, опустим и препустим.

Одакле си Џими?

Џими: Ја сам Американац. Родио сам се у Сијетлу. Када сам имао 17 година формирао сам први бенд. У почетку нисам знао зашто, али после отприлике три месеца схватио сам да ћу морати да набавим електрич-

ну гитару. Моја прва је била Данаелектро, коју ми је тата купио. У то време сам једноставно волео рокенрол. Сећам се да је мој први наступ био у оружарници, у Националној гарди, и да смо зарадили 35 центи по особи и три хамбургера. Било ми је тако тешко у почетку. Знао сам око три песме, а када је дошло време за свирање, био сав треснут, па сам морао да свирам иза завесе.

Џими и Горан

Могу да замислим како је то изгледало, *кроз осмех му рекох,* разумем те и ја сам имао слично искуство на првом концерту.

Џими: И ти си музичар?

Певач у покушају. Написао сам седамдесетак песама, а пошто нико није хтео да их пева, ништа ми друго није преостало. *Смех.*

Џими: *Смех*. Мораш да истрајеш. Понекад ћеш бити толико фрустриран да ћеш желети да се одрекнеш певања, али све је то само део учења, јер ако истрајеш бићеш и награђен. И ја не знам да певам. *Смех.*

Где си све свирао у младости?

Џими: Свирао сам на југу. У баровима у којима сам свирао, попели бисмо се на платформу у једном од оних лепих, врућих, масних, фанки

клубова. И стварно си морао да свираш, јер је те људе било тешко задовољити. Била је то једна од најтежих публика на свету. Сви знају како се свира гитара. Шеташ улицом, а људи седе на трему и свирају гитару. Ту сам заправо научио да свирам, у Нешвилу.

Ко је утицао на тебе?

Џими: Волео сам Елмора Џејмса и раног Мадија Вотерса и слично. Роберта Џонсона и све те старе музичаре. Волео сам и Едија Кохрена, да не заборавим Би Би Кинга. Да се разумемо, волео сам и Штрауса и Вагнера, ти мачори су стварно добри.

Џими Хендрикс Експиријанс

Да ли се сећаш твог доласка у Енглеску?

Џими: Као данас се сећам, био је 23. септембар 1966. Тада сам дошао у Енглеску. Чекали су ме на аеродрому три или четири сата јер нисам имао радну дозволу. У једном тренутку се причало да ме врате у Њујорк док се све не среди. Уселио сам се у стан са Чесом Чендлером. Раније је припадао Ринго Стару. Свуда је био стерео и веома чудно купатило са пуно огледала. Добијали смо жалбе за гласне журке. Смех. Нисам могао превише да радим јер нисам имао дозволу. Ако сам хтео

да останем у Енглеској, морао сам да нађем довољно послова да бих имао дугорочну дозволу. Чес ми је помогао да нађем басисту и бубњара и да оснујем Џими Хендрикс Експиријенс. Било је веома тешко пронаћи праве пратеће музичаре, људе који су осећали исто као и ја.

Бенд је био чудна фузија, ти си у основи блузмен, Ноел је рокер, а Мич џезер.

Џими: Не знам. Заправо то је био слободни стил. Знали смо коју ћемо песму да свирамо, у ком је тоналитету и секвенце акорда.

И онда се све закотрљало. Као бенд сте пуно свирали. Која су ти сећања на те прве дане?

Џими: Отишли смо у Француску како бисмо стекли пажњу публике и зарадили потребна средства. Свирали смо као предгрупа на турнеји са легендарним француским певачем Џонијем Халидејем. Добро сам се забављао са Џонијем. Назад у Лондону, Чес је желео да брзо одемо у студио и снимимо „Hey Joe". Нисам био сигуран у своје певачке могућности док је Чес мислио да могу добро да отпевам. Тада смо се посвађали, рекао сам му да ако не могу да свирам гласно колико желим, могао бих се вратити у Њујорк. На шта ми је Чендлер бацио путна документа и рекао: Па, ево. Одјеби! Погледао сам Чендлера, и почео да се смејем и рекао сам му: У реду, провалио си мој блеф! и то је било то. *Смех.*

Како си упознао Чеса?

Џими: На концерту Тима Роуза 1966. године сам упознао Чеса. Њему се толико допала песма и тада је одлучио да ме натера да обрадим Роузову верзију песме „Hey Joe".

И само три дана пошто си дошао у Лондон ти свираш са групом Крим.

Џими: Први пут када сам свирао гитару у Енглеској то је било са бендом Крим у Лондонском политехничком институту у улици Риџент, месту где је овај рок трио имао сталну резиденцију. У публици је било много Вип личности из британске индустрије и других уметника. Свиђао ми се начин на који свира Ерик Клептон. Његове соло деонице звуче баш као Алберт Кинг. А Џинџер Бејкер, он је био као хоботница, човече. Он је био прави природни бубњар.

Био си у вези са Кети Ечингам.

Џими: Упознао сам је првог дана када сам стигао у град, у септембру 1966. у ноћном клубу *Scotch of St James* у Лондону. У дугим, касноноћним разговорима, сам јој причао како ме је отац тукао „до бесвести" јер сам покушавао да научим да свирам гитару тако што сам стављао канап на метлу. Њој сам посветио песму „The Wind Cries Mary" након једне свађе око кувања.

У каквом ти је сећању концерт у клубу *Marquee*?

Џими: Био сам свеж и звучало је фантастично. Сви су ме гледали и слушали. *Смех.* У публици су биле све звезде тог доба, од Битлса до Ерика Клептона. Били су одушевљени потпуно новим начином свирања електричне гитаре и мојим екстравагантним наступом.

Џими отпи гутљај милкшејка и настави да једе сладолед. Завладала је нека чудна тишина која је моГла да се осети под кожом.

Ја бих да се бућнем, да ли си расположен за купање?

Џими: Само да завршим сладолед. Идемо у воду.

Док сам ја пливао, ронио, Џими је у води до паса стајао и гледао негде у даљину.

Хајде Џими, баци се.

Џими: Треба ми мало времена да се смочим. Стижем ускоро. Горане, хоћу да ти кажем да не покушавам да сакријем прошлост, не стидим се тога. Само сам морао мало да средим ствари. Мислио сам да ћу почети испочетка и вратити се као краљ пчела. *Смех.*

Зато си сада учитељ јоге. *Смех.*

Након пливања завалили смо се у плићак где смо лежећи на песку гледали у небо.

Џими: Када ствари постану претешке, само ме зовите хелијум-најлакши познати гас човеку. *Смех.*

Претпостављам да си се тада упознао са Британском сценом?

Џими: Из онога што сам могао да видим и чујем у Енглеској, сцена је била прилично добра. Био сам изненађен, посебно када сам чуо Ерика Клептона, човече. Било је смешно. Помислио сам: Боже! И сваки пут када би се окупили, то је све о чему смо причали – о свирању музике. Волео сам Спенсера Дејвиса. Ту су и мачори из Ролингстонса и Битлса.

Битлси су једина група коју не можете заиста да испустите из руку јер су једноставно превише јаки. Ту је и Ерик Бардон.

Имао си посебан однос са Битлсима.

Џими: Они су били прави мачори. Човече, становао сам у Ринговом стану, у који су се после уселили Џон и Јоко. Сва четворица Битлса присуствовала су неким од мојих најранијих концерата у Енглеској.

Џими у *Marquee* клубу

Чланови групе Манкиз, и други, рекли су да ме је Џон Ленон хвалио на журкама и пријатељима, пре него што је ико од њих чуо за мене. Битлси су желели да глумим у њиховом филму „Magical Mystery Tour". Пристао сам, али сам због наступа на Монтереј фестивалу морао да откажем. Па Пол ми је помогао да наступим у Монтерејју. Први је предложио америчким промотерима да ме ангажују.

Пол је написао и рецензију када је Џими Хендрикс Експириенс објавио сингл „Purple Haze" у фебруару 1967. године, зар не?

Џими: Сећам се као данас, човече. Пол је написао рецензију за *Melody Maker*. Ишла је отприлике овако: Мора да је Џими Хендрикс. Дакле, Џими полуди и звучи још боље због тога! Пробија се свуда, знате. Ми-

слио сам да ће то бити једна од оних ствари које људи могу да потисну, али, пробија се свуда. Не можете то зауставити. Ура. И ово је добра песма. Заиста не знам да ли је комерцијална као „Hey Joe" или „Stone Free". Кладим се да јесте. Вероватно ће бити. Држим палчеве, Џими. Апсолутни ас на гитари. Ово је још једна невероватна песма од великог Џимија Хендрикса.

Џими Хендрикс

То је стварно предивно, каква рецензија.

Џими: Мало је рећи да сам био њихов фан. Били смо веома повезани. Били смо међусобни обожаваоци музичких способности, уметничких дела, поред тога што смо били пријатељи у стварном животу.

Имао си идеју за бенд са Полом?

Џими: Покушао сам да га регрутујем да свира са мном, Мајлсом Дејвисом и Тонијем Вилијамсом у Њујорку.

Могу да замислим како би та супер група звучала? У Њујорку си упознао Џима Морисона.

Џими: *Смех*. Имао сам џем-сешн 1968. у клубу *The Scene* у Њујорку. Понео сам преносиви касетофон са којим сам снимио концерт. На

снимку се чује веома пијани Џим Морисон на поду како јауче док сам ја свирао гитару.

Где си се касније преселио у Лондону?

Џими: Преселио сам се у Брук Стрит 23 у лондонском делу Мејфера.

Био си добар са Брајаном Џонсом из Ролингстонса.

Џими: Боже благословио Брајана Џонса, недостаје ми; био је невероватан музичар. Брајан Џонс ме је водио у куповину одеће у продавницу *Granny Takes a Trip* на Кингс Роуду. Слагали смо се сјајно. У октобру 1967. компоновали смо и снимили две верзије песме „My Little One" у *Olympic Studios* у Лондону. Брајан је свирао ситар и перкусије, док сам ја, наравно свирао гитару. Ту је и Пит Таусенд који ми је помагао да купим опрему. Много добрих мачора.

Да ли су на тебе утицали Јардбирдси, посебно електронски материјали које су радили са Џеф Беком?

Џими: Бек није баш утицао на мене. Чуо сам само једну његову плочу „Shape of Things" и стварно ми се допала. Мораш да проучиш све. А затим да добијеш своје идеје. Мислим, други музичари толико тога су радили на свој начин. Постојала је једна мачка коју сам желео да приближим људима. Звао се Алберт Колинс. Добар је, стварно добар. Али он је породични мачак и није желео да иде предалеко од куће. Зар није увек тако?

Како ти је звучао Запа?

Џими: Знаш, волео сам да их слушам али ми смо радили своје ствари. Знаш, имали смо прилику да се позабавимо тим стварима јер је свима био отворен ум, али смо одлучили да не желимо да идемо тим путем, ка потпуном фрику.

Шта је за тебе музика?

Џими: Волео сам да будем укључен и волео сам музику. Иста стара прича, све те лепе ствари. Музика је за мене љубав. Волим је, а људи су били тако фини. Не треба заборавити и новац који је такође одличан. *Смех.*

Како си се осећао на сцени?

Џими: Уживао сам у свирању. То је најбољи део целе ове ствари, а и снимање такође. Написао сам песму под називом „I Don't Live Today" и музику смо склопили у студију. То је застрашујућа мелодија.

Да ли је постојао притисак на тебе у вези са тим који материјал снимаш?

Џими: Ме, никако. Само смо писали и свирали шта смо желели. Као једном смо хтели Диланову песму за сингл, па смо желели ово и оно. Али смо увек завршили тако што смо урадили своје, без обзира да ли ће да прође или не, барем смо радили своје. Ако сваки пети сингл урадиш туђу песму, то показује да нешто недостаје. Али не избацујеш баш било шта на албум.

Да ли сте покушавали са публиком да комуницирате речима или звуком када сте на сцени или обоје?

Џими: За већину песама које смо снимили, мислим да су људи знали речи, али им то вероватно није много значило. Само су желели да им неко сломи врат на сцени.

Да ли си писао првенствено за себе па ко се укачи?

Џими: О, дефинитивно. Једна песма коју смо урадили, под називом „I don't live today", била је посвећена америчким Индијанцима и свим мањинским групама. Понекад толико напорно радиш и то постане фрустрирајуће.

Било је много контроверзи око одговорности поп звезда. Да ли си осећао неку?

Џими: То је глупо. Шта год мачка ради у свом приватном животу, требало би да буде њена ствар. Сви то знају. Али можете то рећи милион пута, а ипак неће допрети до неких људи. Нисам се осећао превише одговорним ни према себи, можда је то све. Имате толико других ствари у себи које осећате да можете да урадите. Има толико ствари на уму.

Да ли си интроверт?

Џими: Па, понекад. Баш тада када сам написао „Midnight Lamp" јесам, али сам заиста морао да се ухватим и откријем. Осећао сам се помало лоше. Тако да се осећаш у различитим расположењима, и када пишеш, твоје расположење се појављује. Тако да можеш да се вратиш и слушаш своје плоче и знаш како си се тада осећао и како се твоја расположења мењају у различитим временима.

Пауза од двадесетак секунди је запарала простор.

Џими: Усамљеност је такав терет, нека врста шапата, тихе ствари.

Цими и пријатељи

Како су настајале песме?

Цими: Све моје песме су настајале у тренутку. На неким плочама чујете сав тај судар, прасак и отменост, али све што смо радили је да смо слагали гитарске песме, а затим смо одјекивали онде-овде, али нисмо додавали лажне електронске инструменте. Користили смо исту ствар коју би сви други користили али смо је користили са маштом и здравим разумом. Као у песми „House Burning Down". Учинили смо да гитара звучи као да гори. Константно је мењала димензије, док се главна гитара пробијала кроз све. Волео сам да свирам гласно. Одувек сам волео да свирам гласно. Речи песме саме долазе. Много значе али не знам како излазе. Почиње веома тихо док не уђемо у то. Материјал за песме је долазио само од мене. Као, много смо излазили у клубове и свуда унаоколо, возили се таксијем, и случајно видиш много ствари. Видиш све, доживиш све, док живиш. Чак и ако живиш у малој соби, видиш много ствари ако имаш маште. Песме саме долазе.

Шта ти је било важно код других група?

Џими: Када видим групу, тражим осећај, не онај осећај скакања, а онда тражим заједништво, комуникацију између музичара. Оригиналност долази негде на четврто или пето место.

Монтерej Поп фестивал те је избацио у орбиту. Да ли се сећаш наступа?

Џими: Да. Брајан Џонс нас је најавио речима: *имитира Брајана* Доносим вам, веома доброг пријатеља, вашег земљака, бриљантног извођача, најузбудљивије звуке које сам икада чуо Џими Хендрикс Експиријенс.

Сматрам да је чин паљења гитаре на фестивалу био твој уметнички израз, перформанс. То је било то, кулминација најбољег гитаристе на свету.

Џими: *Смех*. Баш си фан. Мислим да је Монтерej Поп Фестивал био један од најпросветљујућих и најпријатнијих викенда у мом животу. Још увек га се сећам као да је јуче било. Провео сам доста времена са Ериком Бардоном. Заправо, истим авионом смо прелетели Атлантик и прошли кроз Њујорк са Брајаном Џонсоном. Забављали смо се све до западне обале и забављали смо се када смо стигли тамо. Знао сам шта ће се десити, али то је потпуно другачије искуство када осетите врућину на лицу.

Био си близак са Ериком Бардоном.

Џими: Проводили смо време заједно у Лондону. Често сам одлазио код њега и слушао класичну музику. Не бих рекао да смо били „блиски", али смо уживали у опуштању далеко од лудила и ценим те тренутке које смо проводили заједно.

На свом првом албуму „Моја љубави" имам песму „Увек ја ћу бити ту", за коју сам направио спот у коме наступам као предгрупа на твом последњем наступу са Ериком Бардоном.

Џими: Стварно. Морађу да погледам.

Као други велики фестивал, Вудсток је место где си ти свирао на крају, стављајући тачку на један период. Твоја верзија америчке химне је напросто савршена.

Џими: Хвала ти. Вратио сам се тамо где сам почео. Дао сам све тој музичкој ери. И даље сам звучао исто, моја музика је и даље била иста

и нисам могао да смислим ништа ново што бих јој додао у тадашњем стању. Када се последња америчка турнеја завршила, само сам желео да одем на неко време и заборавим све. Желео сам само да снимам и видим да ли могу нешто да ново напишем. Онда сам почео да размишљам. Размишљао сам о будућности. Схватио сам да је ова музичка ера коју су покренули Битлси, дошла до краја након Вудстока.

Питао бих те о Дилану.

Џими: Ја сам као Дилан, нико од нас не може нормално да пева. *Смех.* Понекад сам свирао Диланове песме и оне су толико сличне мени да ми се чини као да сам их ја написао. Имам осећај да је 'Watchtower' песма коју сам могао да смислим, али сам сигуран да је никада не бих завршио.

Џими и Боб

Видео сам га једном, али обојица смо били потпуно надрогирани. Сећам се тога нејасно. Било је то у клубу *The Kettle of Fish* у Вилиџу. Обојица смо били надрогирани тамо и само се мотали около смејући се, да само смо се смејали. Људи увек морају да га омаловажавају. Ипак ја сам га стварно волео. Волео сам тај албум „Highway 61 Revisited" и

посебно песму „Just Like Tom Thumb's Blues". Заправо Дилан ме није инспирисао, јер никада не бих могао да пишем речима којима је он писао. Али ми је помогао да покушам да напишем две или три речи јер сам имао хиљаду песама које никада нисам завршио. Само сам лежао и писао две или три речи и добио сам на самопоуздању да покушам да завршим једну. Када сам био у Вилицу, Дилан је тамо гладовао. Чуо сам да је стално имао блокчић са собом да запише шта види око себе. Волео бих да сам могао да свирам неколико сесија иза Дилана. Његова је група требало да буде креативнија. Ја сам први пут чуо Диланову песму „All Along the Watchtower" месецима пре него што је објављена. Песме које ми је Дилан обично давао су ми толико блиске да се осећам као да сам их сам написао. Са „'Along the Watchtower'" сам имао тај осећај.

Шта мислиш о аутодеструкцији и стварима које је радила група The Who и многи други касније?

Џими: Радили смо шта год нам се прохтело. Када бисмо хтели нешто да поломимо, урадили бисмо то. Много пута у прошлости сам се и ја тако осећао. Али то није само за представу и не могу да објасним тај осећај. Као да желите да се опустите и радите тачно оно што желите ако вас родитељи не гледају. Волим The Who, волим много њихових песама. The Byrds су такође били прилично добри. Волим их.

У једном тренутку погледах на сат и видех да је прошло три сата од како сам стигао на плажу.

Извини Џими, вечерас имам лет и мораћу ускоро да кренем. Можда за крај да ми препоручиш неку плочу из твоје колекције за коју сам чуо да је била обимна. Можеш да ми напишеш у блокчић који имам.

Џими: Вау, време баш лети. Хоћу, само да знаш да је списак дугачак.

Извадих из ранца блокчић и наливперо и дадох их Џимију, који их узе и седе испод палме. За то време ја сам се полако паковао и размишљао о овом необичном искуству. Скренуо сам десно од места које сам хтео да видим. Стигао сам до ове предивне плаже где сам са Џимијем Хендриксом провео нестварна три сата у разговору и дружењу. Хвала ти Боже за ово искуство. Када је завршио са писањем Џими ми прође и са осмехом рече:

Џими: Надам се да сам се сетио скоро свих плоча које сам имао. Драго ми је да смо се упознали. Где путујеш?

Враћам се у Европу, тачније у Рим.

Џими: Лепо. Био сам тамо у мају 1968. године. Желим ти срећан пут.

Након заїрљаја и великоī осмеха са кнедлом у їрлу рекох:

Хвала ти за све.

Џими: Ако ме не удари ауто или воз, бићу ту.

До следећег виђења.

Хендриксов списак плоча које препоручује за слушање.

Битлси „Sgt. Peppers Lonely Hearts Club Band"

Од албума Битлса у Хендриксовој колекцији, „Sgt. Pepper" је најизношенији; познато је да је започео концерт „убитачним" аранжманом насловне песме у позоришту Савил само три дана након објављивања албума, а Битлси су били у публици. Пол Макартни је назвао наступ „једном од највећих почасти у мојој каријери".

Боб Дилан „Highway 61 Revisited"

Године 1965, као музичар у тешкој ситуацији у Њујорку, Хендрикс је већ био довољан Диланов обожавалац да потроши последњи новац на овај албум. Примерак овог ЛП-а из Брук улице има Хендриксову крв на рукаву, након што је посекао руку на разбијеној чаши за вино, а затим узео албум.

Рави Шанкар „Звук ситара"

Хендриксови албуми Равија Шанкара били су поклони од Брајана Џонса из Ролингстонса, великог присталице, који је био слушалац светске музике и знао је да ће Хендрикс бити отворен за различите скале и структуре индијске класичне музике.

Ричи Хејвенс „Mixed Bag"

Ричи Хејвенс, стари пријатељ из Хендриксовог времена у Гринич Вилицу, свратио је до Хендриксовог стана у Брук Стриту да Џимију поклони ову плочу, његов најновији албум. Хејвенс је потом демонстрирао своју антиратну химну „Handsome Johnny" на малој забави у стану на Хендриксовој Epiphone акустичној гитари.